
En worde lang met u gespaard,
Opdat zij met u bouwe.²⁶

De zedelijke volmaking als ideaal impliceert de wens om met een zuiver geweten te sterven (21, p. 127).

Anneveld erkent dat er grenzen zijn aan het kennen van de mens (23 en 24), maar is ervan overtuigd dat het menselijk *ik* nooit zal sterven.²⁷ Zo nu en dan slaat hij eschatologische tonen aan:

De hoop blijft mij vergezellen
Op meer volmaakte maatschappij,
waar niemand wordt gekweld
Door 't vreeslijk doodsgeweld.²⁸

In de vergaderingen van de broeders waar 'het geheim hetwelk wij bewaren' opgespoord wordt, kan reeds een 'voorproef van het genot eens hooger en beteren levens' ervaren worden, zo laat hij weten (27, p. 359).

Annevels uiteenzetting van het christelijk geloof

Anneveld typeert *de Bijbel* als 'het oudste en schoonste boek, vol van wijsheidslessen van den echten stempel, geschikt tot leering en stichting tot aan den avond des levens' (12, p. 21-22). Het lezen ervan wordt 'elk die wijsheid zoekt' aanbevolen (8, p. 131). De Spreuken van Salomo karakteriseert hij als 'voortreffelijke gezangen, vol van waarheid, tot lof der onontbeerlijke levenswijsheid' (8, p. 124). Met stof daaruit en uit de apocriefe Wijsheid van Jezus Sirach vulde hij een flink deel van *De ransel* (3). Naast de wijsheidgeschriften genieten de Bijbelgedeelten waarin de mens geconfronteerd wordt met 'Gods grootheid in de natuur' (17, p. 66), zoals het boek Job en de natuurpsalmen, bijzondere waardering.

Anneveld benadrukt dat de Bijbel 'een boek van smaak' is (8, p. 121), esthetisch imponeert en kennisname van de Bijbel bijdraagt aan de 'veredeling' van de smaak. Hij sluit zijn boek over de gelijkenissen van Jezus af met een hoofdstuk over de 'gewijde onderwijskunde' (8, p. 131), de manier waarop de Bijbelschrijvers door middel van beeldspraak en andere stijlfiguren vorm geven aan wat zij te zeggen hebben. Het hoofdstuk bevat ook diverse 'proeven van de Goddelijke Hebreeuwsche Poëzij', 'waarin de reinste uitstorting van het godsdienstig gevoel met de uitdrukking der echte orakelspreuk zoo gelukkig vereenigd is!' (8, p. 127). Elders typeert hij het boek Job als 'een meesterstuk van Oostersche dichtkunde' (17, p. 60).

Hoog geeft Anneveld op van de Bijbel, maar die is voor hem niet

²⁶ Zie 'Het lentefeest', 10 (1861), 124-126.

²⁷ Zie 'Het E.: O.:', 8 (1859), 63-64.

²⁸ Zie 'De Acacia', 8 (1858), 325-326.